

Ministerstvo pro hospodářskou soutěž
Joštova 8, Brno

Došlo: 18-03-1996

Číslo: 2000/96 Vyřizuje:
Přílohy:

In Buda

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Miloslava Šolína v právní věci žalobce Milana Plocka, bytem Brodská 47/15, Žďár nad Sázavou, právně zastoupeného advokátem JUDr. Václavem Čípkem, Komenského 1, Žďár nad Sázavou, proti žalovanému ministru pro hospodářskou soutěž, Joštova 8, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 1994, čj. R 7, 8/94,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ministra pro hospodářskou soutěž ze dne 25. 10. 1994, čj. R 7, 8/94 se zrušuje v části, v níž byla žalobci Milanu Plockovi uložena pokuta 10.000 Kč.
- II. Věc se v této části vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Ve zbytku se žaloba zamítá.
- IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce na nákladech řízení částku 380 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d ě n í

Rozhodnutím Ministerstva pro hospodářskou soutěž ze dne 16. 2. 1994 čj. S 121/93 240 MP bylo deklarováno, že "firma Plocek" zaujímala v roce 1993 a dosud zaujímá dominantní postavení v oblasti poskytování pronájmu ledové plochy hokejovým mužstvům mužů na krytém zimním stadionu na relevantním trhu, vymezeném v okresech Chrudim a Žďár n. S. na mapě připojené k rozhodnutí; dále bylo deklarováno, že účtováním rozdílných sazeb vůči hokejovému mužstvu mužů Tělovýchovné jednoty Žďas a ostatním srovnatelným nájemcům za pronájem ledové plochy porušila "firma Plocek" § 9 odst. 3, písm. c) zákona (o ochraně hospodářské soutěže č. 63/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů, dále jen "zákon"), neboť uplatňovala rozdílné obchodní podmínky při shodném plnění vůči jednotlivým účastníkům trhu. Konečně bylo vysloveno, že "pokuta nebyla udělena".

O rozkladu proti tomuto rozhodnutí (který podal jednak žalobce, jednak TJ Žďas Žďár n. S.) rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil a vyslovil jednak, že žalobcovo účtování rozdílných cen vůči různým TJ ve výroku uvedeném je zneužitím monopolního postavení soutěžitele na úkor spotřebitele ve smyslu § 9 odst. 3 zákona, jednak, že toto jednání se provozovateli zakazuje podle § 11 písm. d) zákona a konečně, že za porušení § 9 odst. 3 zákona se podle § 14 zákona Milanu Plockovi ukládá pokuta 10.000 Kč.

Žalobce se žalobou podle části páté, hlavy druhé o. s. ř. domáhal zrušení posléze uvedeného rozhodnutí žalovaného.

Nezákonnost rozhodnutí žalobce spatřoval v nesprávném vymezení relevantního trhu a dále v obecně nesprávné aplikaci § 9 odst. 2 zákona a v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. Namítl také, že odůvodnění rozhodnutí není dostatečné pro učinění závěru o tom, proč správní orgán považuje námitky žalobce za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a v případě rozhodování o relativně neurčité sankci, jaké úvahy vedly k uložení sankce v konkrétní výši.

Žalovaný v exepci k žalobě uvedl, že při vymezení relevantního trhu vycházel ze stanoviska Českého svazu ledního hokeje, oblastní pracoviště v Brně ze dne 31. 5. 1994, a za ten považoval pronájem ledové plochy na krytém zimním stadionu. Za protiprávní považuje účtování rozdílných cen pouze v případech, kdy šlo o stejně atraktivní dobu, tj. dobu, která umožňuje objektivně maximální účast diváků, nebo - pokud jde o trénink - dostatečný noční odpočinek hráčů po skončení tréninku. Skutková zjištění pak považuje za dostatečná. Podstata případu je jednoduchá, týká se smluv o pronájmu ledové plochy zimního stadionu ve Žďáře nad Sázavou v době od 1. 9. 1993 do 21. 11. 1993, porovnání požadovaných úhrad za tento pronájem a porovnání kvality zimních stadionů na okrese Žďár nad Sázavou a sousedním okrese Jihlava a Havlíčkův Brod. Klíčové údaje poskytoval sám žalobce. Co se týče uložení pokuty, zákon nestanoví podrobnější kritéria pro ukládání pokut a při uložení této pokuty žalobci pak žalovaný vycházel z toho, že porušením zákona žalobce nezískal osobně žádný majetkový prospěch.

V replice na vyjádření žalovaného žalobce zdůraznil, že požadavek na vyšší platby od TJ Žďas byl způsoben výlučně odejmutím dotace na provoz zimního stadionu a připojil k tomuto tvrzení vlastní propočty to dokládající.

Ze správního spisu, který byl soudem vyžádán, vplynuly následující rozhodné skutečnosti:

Dne 6. 12. 1993 doručila TJ Žďas Žďár nad Sázavou "návrh na zahájení řízení" ve věci možného zneužívání dominantního postavení na trhu ze strany žalobce. Za účastníky řízení podatelka označila sebe a "firmu Plocek, zastoupenou Milanem

Plockem". V podání uvedla, že firma Plocek jí účtuje sazbu 1.300 Kč za 1 hodinu pronájmu ledové plochy, kdežto ostatním pronajímatelům (tělovýchovným jednotám) účtuje sazbu za pronájem částkou 700 Kč. K tomu byla připojena a součástí správního spisu je bohatá dokumentace o výměně názorů o této otázce mezi Milanem Plockem a TJ Žďas ohledně částky za hodinu pronájmu ledové plochy ukončenou akceptací sazby 1.300 Kč ze strany TJ Žďas, při vyslovených výhradách k její výši.

Při nařízeném ústním jednání dne 31. 1. 1994 žalobce uvedl, že rozdíl 714 Kč jako hodinová sazba je rozdílem, který vyplývá z dotace ve výši 700 Kč, která byla původně poskytována Městským úřadem ve Žďáru nad Sázavou. Z jednání vyplynulo také to, že TJ Žďas, jako nový majitel stadionu, jehož je žalobce pronajímatelem, neposkytuje žalobci dotace, ač to podle přesvědčení žalobce vyplývá ze smlouvy o darování ze dne 6. 9. 1993, kterou Město Žďár nad Sázavou darovalo zimní stadion ve Žďáru nad Sázavou TJ Žďas Žďár nad Sázavou. Z návrhu smlouvy o pronájmu ledové plochy je patrné, že žalobce účtuje dvojí druh sazeb, a to 1.500 Kč nebo 700 Kč za hodinu, podle denní doby a podle toho, zda jde o pracovní den.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně vychází ze zjištění, že relevantním trhem z místního hlediska jsou části dvou okresů podle připojené mapy; toto vymezení se opírá o skutečnost, že uživateli ledové plochy jsou další tělovýchovné jednoty v okolí, střediska a. s. Žďas a školy. Z časového hlediska byl relevantní trh vymezen obdobím roku 1993 (s tím, že dominantní postavení zaujímá "firma Plocek" od 1. 7. 1991) a z hlediska věcného byl relevantní trh definován jako pronájem ledové plochy na krytém zimním stadionu. To je zdůvodněno tím, že na místně vymezeném trhu jsou i další, avšak nekryté ledové plochy s provozem omezeným na kratší část roku; stadion v Havlíčkově Brodě není rovnocenný, protože ač zastřešen, nemá boční krytí. Nejbližší obdobné stadiony jsou v Brně a Jihlavě. Dále se rozhodnutí opírá o zjištění, že "firma Plocek" účtovala TJ Žďas částku 1.300 Kč za hodinu, ostatním hokejovým mužstvům o 600 Kč méně, a to z důvodů neposkytování dotace poté, kdy se TJ stala majitelem objektu a podle názoru žalobce převzala i povinnost platit dotaci dříve poskytovanou. Správní orgán dovodil, že zahrnutí poměrného podílu neposkytnuté dotace do částky za hodinovou sazbu pronájmu je uplatňování rozdílných obchodních podmínek při shodném plnění a tedy porušením ustanovení § 9 odst. 3 zákona.

Pokutu podle § 14 správní orgán I. stupně neuložil proto, že zjistil, že byla 4. 2. 1994 podepsána nová smlouva, která diskriminační podmínku neobsahuje; tak došlo k nápravě vadného stavu.

Proti tomuto rozhodnutí podal rozklad žalobce i TJ Žďas.

Žalobce v rozkladu namítl, že geografické vymezení relevantního trhu není správné, protože v okruhu správním orgánem vymezeném jsou další zimní stadiony, které poskytují porovnatelné nebo vzájemně zastupitelné služby a řada malých oddílů má postačující vlastní kluziště. Poměr ostatních tělovýchovných

jednot na užívání ledu ve Žďáře je ostatně mizivý i proto, že hrají nižší soutěže, které netrvaly tak dlouho a odehrávají se v takovém období roku, kdy lze využívat i nekryté stadiony. Proto všechny tyto stadiony poskytují srovnatelné a vzájemně zastupitelné plnění. Dále žalobce v rozkladu namítal, že o nesouhlasu TJ Žďas s cenou 1.300 Kč za hodinu se dozvěděl teprve v průběhu správního řízení a poukázal na to, že TJ sama objednala služby za tuto cenu, i když původně návrh smlouvy obsahující tuto částku odmítla. Uvedl, že TJ tuto částku stejně neplatí, dluží téměř půl milionu a žalobce byl nucen z ekonomických důvodů provoz stadionu předčasně ukončit. Dále se rozklad zabýval tím, že TJ Žďas není srovnatelným nájemcem, protože vyžaduje užívání přednostní i na úkor bruslení veřejnosti a ostatních TJ, má celosezonní bezplatný pronájem šaten a sociálního zařízení.

TJ Žďas v rozkladu zdůraznila, že závazek poskytovat dotaci nepřevzala a rozdílným účtováním sazeb byla poškozena o částku téměř 300.000 Kč, nepočítaje v to náklady spojené s předčasným uzavřením stadionu. Navrhla, aby pokuta byla uložena, protože pro to byly splněny podmínky.

Obě strany pak ve vzájemných replikách ke svým rozkladům polemizovaly zejména s ekonomickými propočty a doplňovaly je.

K rozkladům bylo řízení doplněno vyjádřením oblastního pracoviště Českého svazu ledního hokeje z 31. 5. 1994, podle kterého lze stadion ve Žďáru n. S. pro účely odehrání utkání II. NHL oddílem TJ Žďas nahradit zimními stadiony v Jihlavě a Havlíčkově Brodě. Ostatní plochy v nejbližším okolí nevyhovují. K tomu bylo vyžádáno další stanovisko TJ Žďas, podle něhož má TJ mužstvo mužů a deset mládežnických mužstev. Z technického hlediska je téměř nemožné zajistit jejich zápasy a tréninky v potřebných hodinách a bez zvýšených nákladů na ledních plochách v okolí. Dále bylo řízení doplněno o stejnopisy faktur vystavených dalším tělovýchovným jednotám a podrobným rozvrhem provozu na zimním stadionu podle jednotlivých uživatelů od 27. 9. 1993 do 2. 1. 1994.

Žalovaný napadeným rozhodnutím o rozkladu poté změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně jak shora uvedeno. V důvodech jednak vytkl správnímu orgánu I. stupně, že nevyslovil zákaz zneužívání dominantního postavení, jednak se neztotožnil s tím, že žalobci vznikl neoprávněný majetkový prospěch ve výši odpovídající škodě, kterou tvrdila TJ. Dovedl, že samotné účtování rozdílných cen nelze ještě považovat za protiprávní; tím se však stává tehdy, když jsou rozdílné ceny účtovány v době stejně atraktivní. Postavení žalobce na trhu hodnotil žalovaný jako monopolní, protože provozovatelé ostatních zimních stadionů v okolí s ohledem na náklady, dopravu, organizace i účast příznivců klubů na zápasech nejsou ve vztahu k žalobci soutěžiteli. Při stanovení výše pokuty bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že účtováním rozdílné ceny za pronájem získaly určitou výhodu vesnické hokejové plochy, avšak Milan Plocek majetkový prospěch nezískal.

Žaloba je zčásti důvodná.

Podle ustanovení § 12 zákona je účastníkem řízení soutěžitel, o jehož právech nebo povinnostech stanovených zákonem má být v řízení rozhodnuto. Tímto soutěžitelem byl Milan Plocek (nikoli ovšem "firma Plocek", kterou považoval za účastníka řízení správní orgán prvního stupně; v řízení o rozkladu byl tento nedostatek odstraněn). Není zřejmé, z čeho správní orgány vycházely při tom, když považovaly za účastníka řízení také TJ Žďas jako účastníka trhu. Jeho postavení účastníka řízení nelze totiž ze zákona dovodit a nelze jej dovodit ani z ustanovení § 14 spr. ř. To proto, že ustanovení § 12 odst. 8 ukládá postupovat podle správního řádu jen tam, kde není stanoveno jinak. Okruh účastníků řízení je určen speciálním ustanovením § 12 odst. 1 a jeho rozšíření podle správního řádu proto není možné. TJ Žďas soutěžitelem nebyl (jeho postavení účastníka trhu ve smyslu ustanovení § 9 odst. 3, písm. c/ zákona je tomu ostatně protikladné).

Jestliže tedy TJ Žďas nebyla účastníkem řízení, nemohla svými podáními ani nakládat předmětem řízení. Nemohla vyvolat zahájení řízení (které ve skutečnosti bylo zahájeno *ex officio* z pouhého jejího podnětu) a nemohla "rozkladem" ani způsobit právní účinky jinak s rozkladem spojené.

Žalovaný rozhodoval *uno actu* o třech věcech současně: totiž jednak o tom, že účtování rozdílných cen má povahu zneužití monopolního postavení (§ 11 odst. 1, písm. f/ zákona), dále o tom, že se takové zneužívání zakazuje (§ 11 odst. 1, písm. d/ zákona) a konečně o uložení pokuty žalobci (§ 11 odst. 1, písm. h/ zákona). Sám fakt spojení tří věcí v jediném řízení a vydání jediného správního aktu tam, kde by mohla být vydána tři rozhodnutí formálně samostatná ničemu neodporuje a je naopak v souladu se zásadou procesní ekonomie správního řízení. To však neznamená, že z hlediska právní moci a dalších právních účinků tvoří vydaný akt jediný homogenní celek (jediné rozhodnutí ve smyslu § 46 spr. ř.); tato rozhodnutí jsou tu tři.

To má zásadní význam pro úvahy o předmětu řízení a pro rozhodnutí o pokutě, jak bude vyloženo.

V prvním stupni bylo rozhodnuto: 1. o tom, že žalobce má dominantní postavení, 2. o tom, že žalobce tohoto postavení zneužíval, 3. o tom, že pokuta se neukládá. V řízení o rozkladu (přičemž je nutno vůbec co do právních účinků odhlédnout od rozkladu podaného TJ, která k němu jako neúčastník nebyla oprávněna) rozhodl žalovaný: 1. o tom, že žalobce zneužil monopolního postavení, 2. o tom, že zneužívání monopolního postavení se mu zakazuje, 3. o tom, že se mu ukládá pokuta (to, že výsledný akt obsahuje graficky dva výroky, na tom samozřejmě nic nemění).

Rozhodnutí žalovaného tedy sub 2. a 3. (spojené do druhého bodu výroku) obsahuje rozhodnutí, která tu nebyla v řízení na I. stupni. Protože tato rozhodnutí zhoršila právní pozici žalovaného (nadto kvalifikovala postavení soutěžitele nikoli jako

dominantní, ale jako monopolní), bylo třeba posoudit, zda a případně v jakém rozsahu je žalovaný mohl učinit.

O těchto otázkách uvážil soud takto:

Ustanovení § 59 odst. 1 spr. ř. o tom, že "odvolací orgán přezkoumá napadené rozhodnutí v celém rozsahu, je-li to nutné, dosavadní řízení doplní, popřípadě zjištěné vady odstraní" nelze vykládat tak, jako by snad odvolací orgán byl znovu další "první instancí" a v této procesní pozici určoval, o čem má být v řízení rozhodnuto. Odvolací řízení slouží k tomu, aby rozhodnutí, vydané na první stolici, byla na principu plné apelace přezkoumána v opravném řízení. To ovšem neznamená, že odvolací orgán může jednat o něčem, co na prvním stupni pravomocně skončilo (pokuta), byť i ve věci, o níž bylo vedeno společné řízení, tedy ve věci související (zneužití postavení a zákaz) byl podán opravný prostředek, a nebo o tom, co předmětem řízení na prvním stupni vůbec nebylo, jinak řečeno, *causa decidendi* musí být v řízení na obou stupních totožná. S tím nijak není v rozporu zásada § 59 odst. 1 spr. ř., lze ji však vyložit jen tak, že v odvolacím řízení správním lze přijít s novotami faktickými i právními (nebrání-li tomu speciální ustanovení např. o koncentrační zásadě), vždy však se musí tyto novoty vztahovat k věci, která byla předmětem řízení na prvním stupni.

Stejně tak, dospěje-li odvolací orgán k závěru, že předmětem řízení mělo být ještě něco dalšího, co prvá stolice předmětem řízení neučinila, ač to s věcí souvisí, nemůže takový předmět do řízení sám vnést, ale musí podle povahy věci buď napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit do prvního stupně s tím, aby předmět řízení byl rozšířen a znovu rozhodnuto, a nebo rozhodnout o podaném odvolání jen v rozsahu věci již vymezeném a jinými prostředky (např. s využitím prostředků dozorcího práva) působit k tomu, aby správní orgán I. stupně o dalším předmětu provedl řízení a rozhodl.

Jestliže ovšem odvolací instance rozhodne o jiném předmětu řízení, než který tu byl na prvním stupni, odnímá tak účastníku řízení zákonné právo na řádný opravný prostředek a jedná navíc jako orgán pro řízení v prvním stupni nepřislušný.

Z tohoto pohledu rozhodnutí, jímž byla žalovaným uložena pokuta, neobstojí. Úvahy o tom, zda bude pokuta uložena (za jednání žalobce ukončené dnem vydání rozhodnutí, tj. 16. 2. 1994) předsevzal správní orgán I. stupně a dospěl k závěru, že podmínky pro uložení pokuty dány nejsou, což vyjádřil sice formálně pochybně, nicméně jednoznačně tak, že "pokuta se neukládá" (správně bylo namíste řízení o pokutě zastavit, protože důvod řízení odpadl; právní účinky nesprávné formulace nemohou jít ovšem k tíži účastníka řízení a jsou shodné). Toto rozhodnutí (rozhodnutí vztahující se k osobě, *ad personam*) je ve výsledném aktu výrokem samostatným a mohlo být nepochybně učiněno také rozhodnutím samostatně vydaným. Proto nabývá také samostatně právní moci. Protože jej žalobce rozkladem evidentně nenapadl, nutno mít za to, že rozhodnutí o pokutě nabylo právní moci. Zejména nemohla být právní moc rozhodnutí zvrácena "rozkladem"

podaným neúčastníkem řízení (TJ Žďas). Podání TJ nemá suspenzivní právní účinky jinak s řádným opravným prostředkem spojené, jinak řečeno právní moc rozhodnutí o pokutě v prvním stupni nastala bez ohledu na to, že proti němu neúčastník řízení brojil. (O rozkladu TJ Žďas měl ostatně žalovaný rozhodnout ve smyslu § 60 spr. ř. a zamítnout jej jako podaný osobou neoprávněnou).

Jestliže žalovaný přesto - a to v rámci rozkladového řízení - původní rozhodnutí o pokutě změnil a pokutu uložil, chyběl tu vůbec právní důvod takového postupu, protože řízení o tomto předmětu bylo provedeno a pravomocně ukončeno na prvním stupni. Rozhodnutí žalovaného navíc z tohoto pohledu je nepřezkoumatelné, když není ani odůvodněno a také z exepce k žalobě nevyplývá, zda pokuta měla být uložena za jednání účastníkem řízení předsevzaté do dne vydání rozhodnutí I. stupně (jak by tomu nasvědčovala "změna" původního rozhodnutí) a nebo za jednání pozdější (čemuž nasvědčuje to, že žalovaný zmiňuje v odůvodnění rozhodnutí argumentaci TJ o tom, že Milan Plocek od 1. 3. 1994 stadion v rozporu se svými povinnostmi uzavřel, takže je zřejmé, že pouhé projednání věci nebylo dostatečné a nevedlo k nápravě. Pokud by ovšem měla být pokuta ukládána za jednání Milana Plocka po datu vydání rozhodnutí I. stupně, šlo by v tomto konkrétní případě o novou věc (jiný delikt a nikoli o pokračování v deliktu původním), kterou by žalovaný nemohl řešit v rámci rozkladu, ale musel by v tomto ohledu iniciovat vydání nového prvostupňového rozhodnutí.

Zbývá dodat pro úplnost, že z ničeho nevyplývá, že by žalovaný rozhodoval o pokutě, uživ nápravných prostředků dozorčího práva (§ 65 spr. ř.); v takovémto případě by výkon dozorčího práva takovým způsobem byl s povahou věci v rozporu a zřejmě by vůbec nepřicházel v úvahu. Stejně tak v úvahu nepřicházelo ani užití ustanovení § 50 spr. ř. o právu atrakce, které by za jiné situace mohlo založit kompetenci žalovaného k vydání rozhodnutí, jímž by pokuta byla uložena.

Proto soud pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů (§ 250f o. s. ř.) napadené rozhodnutí zrušil v části o uložení pokuty a v této části věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 250j odst. 2 o. s. ř.).

Konečně považuje soud za potřebné k této části rozhodnutí poznamenat i to, že tu nejde o porušení zákazu změny k horšímu (reformace *in peius*), známého typicky z procesu trestního a spočívajícího v tom, že orgán, který rozhoduje o opravném prostředku, nesmí zhoršit právní pozici toho, kdo opravný prostředek podal. Především tu z důvodů již vyložených nešlo o řádné rozhodování o opravném prostředku a dále: obecný procesní předpis (správní řád) takový zákaz neobsahuje a nelze jej dovozovat ani analogií. Tam, kde zákonodárce takový zákaz hodlal zavést, učinil to výslovně zvláštním předpisem (v oboru veřejné správy typicky pro řízení o přestupcích podle zákona ČNR č. 200/1990 Sb. ve znění pozdějších předpisů). Zásada zákazu změny k horšímu proto v řízení správním obecně neplatí.

Stran dalších výroků (samostatných rozhodnutí) je situace

jiná.

Jestliže správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce měl dominantní postavení a zneužíval jej (neboť výrok o tom, že "úctováním rozdílných sazeb ... porušila firma Plocek ustanovení § 9 odst. 3, písm. c/ zákona" zjevně jinak chápat nelze), je v tomto deklaratorním výroku mlčky obsažen i zákonný zákaz takového jednání od počátku (§ 9 odst. 3 zákona).

Žalovaný, který v řízení o rozkladu tento zákaz vyslovil explicitně, tím nevykročil z mezí předmětu řízení. Nutno ovšem dodat, že jeho názor, vyjádřený v odůvodnění rozhodnutí, že správní orgán I. stupně "měl vyslovit zákaz zneužívání" postrádá jakoukoli bližší argumentaci, která by čelila možné námitce, že v takovém případě má rozhodnutí o zákazu zneužívání konstitutivní charakter, jinak řečeno, implikuje, že před datem zákazu takové jednání z nějakého důvodu zakázáno nebylo (a nelze tedy za něj uložit pokutu podle § 14 odst. 4 zákona, ale jen pro *futuro* pokutu za nesplnění rozhodnutí podle § 14, odst. 3 zákona).

Teprve v této fázi úvah se soud dále mohl zabývat žalobními námitkami. Ty se prakticky koncentrují do pouhé citace druhé části právní věty rozhodnutí publikovaného ve Sbírce soudních rozhodnutí ve věcech správních (č. 27). O případ tam popisovaný však v rozsuzované věci nejde (nutno poznamenat, že v judikovaném případě rozhodl odvolací orgán o potvrzení rozhodnutí za situace, kdy nejenže odůvodnění svého rozhodnutí omezil na jedinou větu, ale vyšel zjevně z úvah správního orgánu I. stupně v překládací zprávě, s nimiž účastník řízení seznámen nebyl). V rozsuzovaném případě je situace jiná.

Námitka žalobce pod bodem II. žaloby co do stanovení geografického relevantního trhu byla v rozkladovém řízení prověřována. Žalovaný si k tomu opatřil další důkazy (orgánu Českého svazu ledního hokeje), a jak je zřejmé z obsahu správního spisu, zabýval se jimi, hodnotil je a stejně tak si opatřil také podklady potřebné pro posouzení, zda postavení účastníků trhu (jednotlivých TJ) je srovnatelné.

Soud při posuzování těchto námitek musí mít na paměti, že stanovení okruhu důkazních prostředků a hodnocení důkazů je výlučně věcí správního orgánu; věcí soudu je rozhodnout, zda pro posouzení věci byly správním úřadem obstarány důkazy postačující k řádnému rozhodnutí, zda důkazy byly provedeny procesně správním a zákonným způsobem, a zda závěr, který z volného hodnocení důkazů vzešel (skutkové a právní zjištění), neodporuje zákonu a není v logickém rozporu se skutkovým stavem, který byl v řízení shledán. Jinak řečeno, soud může rozhodnutí zrušit proto, že v procesu hodnocení důkazů byl porušen zákon, nikoli proto, že důkazy měly být hodnoceny s jiným výsledkem.

Námítka proti správnímu rozhodnutí jsou plně v dispozici žalobce. Soud, který rozhoduje o správní žalobě, je soudem kasačním a nalézá o zákonnosti správního aktu, nikoli o jeho případných věcných vadách. Nemůže proto obecně výhrady žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu (bez toho, že by žalobce

vytýkal žalovanému konkrétně, které další důkazy měly být vlastně prováděny a že jejich neprovedení mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé) akceptovat. Stejně tak nemůže soud sám důkazy hodnotit s tím, že by dospěl k hodnocení totožnému s názorem žalobce. Možnost zásahu soudu do volného hodnocení důkazů (stejně jako do diskrečního práva správního orgánu) je omezena tak, jak bylo v předchozím odstavci uvedeno a není proto možné, aby soud dospěl k jinému závěru o tom, zda jednotlivá TJ jsou srovnatelná nebo nejsou.

Soud tedy může v takovém případě (a to jen k námitce žaloby) dospět k závěru, že podklady pro toto zjištění nebyly dostatečné, nebo k závěru, že správní orgán se dopustil při usuzování logické chyby, nebo k tomu, že při dokazování byl porušen zákon, nebo k tomu, že rozhodnutí z toho vzešlé zákon nedovoluje, nikoli však k tomu, že důkazy měly být hodnoceny jinak.

Právně relevantní žalobní body ve směrech právě naznačených žalobce nevznesl a soud nezjistil ani další vady, k nimž by musel přihlédnout z povinnosti úřední.

Proto má soud za nepochybné, že správní orgán vyšel ze správně zjištěného skutkového stavu, posoudil toliko právní otázky shora naznačené a co do zbytku žalobu zamítl (§ 250f o. s. ř.).

Žalobce byl v řízení částečně úspěšný a soud mu proti žalovanému přiznal právo na částečnou náhradu nákladů řízení (§ 250k odst. 1 o. s. ř.). Tuto část ohodnotil soud jednou polovinou. Žalobce účtoval na nákladech řízení zaplacený soudní poplatek 500 Kč, dva úkony právní pomoci (po 200, správně však podle § 14 vyhl. č. 270/1990 Sb. jen po 100 Kč) a dvakrát režijní paušál, celkem by mu náleželo tedy 760 Kč, z čehož, jak uvedeno, byla náhrada přiznána ve výši jedné poloviny, tj. částkou 380 Kč. Tuto částku uložil žalovanému zaplatit k rukám právního zástupce žalobce v přiměřené lhůtě po právní moci rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

V Praze 1. března 1996

JUDr. Michal Mazanec v. r.
předseda senátu
Za správnost vyhotovení